

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 09, 2015

Nummer 9, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:576](#) 19-02-2015

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2015:1016](#) 16-02-2015

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2015:890](#) 13-02-2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:922](#) 29-01-2015

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:744](#) 27-01-2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:923](#) 23-01-2015

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:105](#) 14-01-2015

RECHTSPRAAK

Derdenbeding in echtscheidingsconvenant voor kinderalimentatie. Zoon kan na de meerderjarigheid, gelet op de ondubbelzinnige bewoordingen van het tussen de ouders gesloten convenant, de alimentatie afdwingen. Er is door de ouders bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. De alimentatie gaat evenwel niet eerder in dan nadat de echtelijke woning die verkocht had moeten worden, is verhuurd. Er zijn geen omstandigheden gesteld dat het in redelijkheid onaanvaardbaar zou zijn de vader te houden aan het convenant.

De rechtbank heeft het verzoek van de vader om zijn eerder vastgestelde alimentatieverplichting jegens de zoon op nihil te stellen, afgewezen. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat tot op heden geen onderhoudsverplichting jegens de zoon is ontstaan. Nu de vader geen wijziging kan verzoeken van een onderhoudsverplichting die er rechteus niet is, heeft de rechtbank het verzoek afgewezen. Zowel de zoon als de vader kunnen zich met deze beslissing niet verenigen en zijn hiervan in hoger beroep gekomen.

Gelet op de bewoordingen van het convenant, waaruit de bedoeling van de vader om tot zijn 65e levensjaar bij te dragen in de kosten van levensonderhoud van de kinderen ondubbelzinnig blijkt, is het hof van oordeel dat de ouders in het echtscheidingsconvenant ten aanzien van de zoon bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven ter zake kinderalimentatie. De ingangsdatum van de alimentatie is door de ouders bepaald op de datum van de verhuizing van de moeder uit de echtelijke woning, zijnde 1 augustus 2011.

Uit de parlementaire geschiedenis van artikel 1:395b BW blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om uit oogpunt van doelmatigheid een ten gunste van het kind in het leven geroepen onderhoudstitel onverminderd van kracht te laten blijven na het meerderjarig worden van het kind. Dit brengt mee dat de echtscheidingsbeschikking, waarin het convenant is opgenomen, voor de zoon vanaf de datum waarop hij 18 jaar is geworden een voor tenuitvoerlegging vatbare titel oplevert. Voorts overweegt het hof dat deze in het convenant opgenomen regeling een derdenbeding behelst ten gunste van de zoon, krachtens welk beding

hij rechtstreeks een aanspraak kan ontleen aan hetgeen de ouders ten aanzien van de (kinder)alimentatie zijn overeengekomen. Dat de zoon jegens de vader aanspraak kan maken op alimentatie betekent naar het oordeel van het hof echter niet dat hij deze aanspraak vanaf zijn 18de jaar ook zonder meer te gelde kan maken. Bij de uitleg van een overeenkomst gaat het immers niet alleen om een taalkundige uitleg van de bepalingen daarvan, maar komt het ook aan op de bedoeling die de ouders in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen en aan de (overige) bepalingen van de overeenkomst mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (Haviltex-criterium).

Het hof acht voldoende aannemelijk dat de in het convenant opgenomen regeling inzake (kinder)alimentatie samenhangt met de beoogde verdeling van de gemeenschappelijke boedel van de ouders. Door externe omstandigheden is aan deze verdeling geen uitvoering gegeven met als gevolg dat de vader langere tijd dan beoogd de lasten voor de beide woningen die tot de boedel behoorden, heeft moeten dragen. Sinds januari 2013 wordt een van de woningen verhuurd, waardoor naar het oordeel van het hof aan de kant van de vader een financiële situatie is ontstaan die, zij het niet één op één, overeenkomt met de financiële situatie die de vader bij het sluiten van het convenant voor ogen stond. Het hof is dan ook van oordeel dat de vader met ingang van 1 januari 2013 gehouden is aan de zoon de in het convenant overeengekomen (geïndexeerde) alimentatie te voldoen. De vader heeft geen omstandigheden gesteld dat het in redelijkheid onaanvaardbaar zou zijn hem te houden aan het convenant.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:576

Zaaknummer: F 200 148 566_01

RECHTSPRAAK

Verzoek gesloten jeugdhulp met instemming gezaghebbende ouders (artikel 6.1.8 lid 1 Jeugdwet (Jw)) door gecertificeerde instelling (GI) die daartoe gemandateerd is door het college van burgemeester en wethouders. Rechtbank acht mandaatverlening in strijd met de aard van de bevoegdheid zoals opgenomen in artikel 6.1.8. Jw en met artikel 3.2 lid 2 Jw, omdat een gi geen jeugdhulp mag aanbieden. Ook de mandatering tot het besluit dat een voorziening gesloten jeugdhulp nodig is (de verleningsbeslissing), is niet mogelijk. Nu het college vervolgens het verzoek heeft overgenomen en heeft bepaald dat jeugdhulp nodig is en de rechtbank de gesloten jeugdhulp noodzakelijk acht, wordt het verzoek toegewezen.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft een machtiging tot gesloten jeugdhulp verzocht. Gesteld is dat de gemeente mandaat heeft verleend aan de GI om een verzoek machtiging gesloten jeugdhulp vrijwillig kader, met instemming ouders met gezag te doen. Het college heeft een verzoekschrift ingediend waarbij is verzocht een (spoed)machtiging gesloten jeugdhulp.

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 10:3 eerste lid Awb een bestuursorgaan mandaat kan verlenen, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald of de aard van de bevoegdheid zich tegen mandaatverlening verzet. Op grond van artikel 6.1.8 eerste lid Jeugdwet wordt een verzoek gericht op het verkrijgen van een machtiging gesloten jeugdhulp ingediend door het college van de gemeente waar de jeugdige zijn woonplaats heeft. In het tweede lid van dat artikel worden situaties beschreven waarin een uitzondering op bovenstaand uitgangspunt is opgenomen, namelijk indien sprake is van een kinderbeschermingsmaatregel of een verzoek hiertoe. In die gevallen dient respectievelijk de GI of de Raad voor de Kinderbescherming of de officier van justitie het verzoek te doen. In deze zaak is geen sprake van een verzoek tot of een lopende kinderbeschermingsmaatregel. De ouders stemmen in met de machtiging tot gesloten jeugdhulp, waardoor sprake is van

hulpverlening in het vrijwillig kader. Het college dient derhalve het verzoek tot een machtiging in te dienen.

Een mandaatverlening aan de GI acht de rechtbank in strijd met de aard van de bevoegdheid zoals opgenomen in artikel 6.1.8 Jeugdwet. Het doel van de nieuwe Jeugdwet is het jeugdstelsel te vereenvoudigen en het efficiënter en effectiever te maken, met het uiteindelijke doel het versterken van de eigen kracht van de jongeren en van het zorgend en probleemoplossend vermogen van diens gezin en sociale omgeving. Dat het college in de beginperiode van de nieuwe wetgeving de inhoudelijke expertise inroept van de GI kan niet zover gaan dat de GI, die volgens de wet alleen in bepaald omschreven gevallen een verzoek kan indienen, door het college wordt gemachtigd om dit ook in andere niet in de wet omschreven gevallen te doen. De wetgever heeft specifieke taken toebedeeld aan de GI (het uitvoeren van de kinderschermingsmaatregelen en de jeugdreclassering). In artikel 3.2 tweede lid Jeugdwet is expliciet bepaald dat de GI geen jeugdhulp mag aanbieden ter voorkoming van een belangenverstrengeling. Ook in zoverre verzet de aard van de bevoegdheid zich om verzoeken tot gesloten jeugdhulp in het vrijwillig kader aan de GI te mandateren.

Volgens artikel 6.1.2 vijfde lid Jeugdwet kan een machtiging slechts worden verleend indien het college van de gemeente waarin de jeugdige zijn woonplaats heeft, heeft bepaald dat een voorziening op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder nodig is. Het college heeft in casu in eerste instantie ook het geven van een verleningsbeslissing aan de GI overgelaten. Ook hier acht de rechtbank mandaat aan de GI niet mogelijk, aangezien de aard van de bevoegdheid zich tegen mandaatverlening verzet. In artikel 2.11 Jeugdwet wordt aan het college de mogelijkheid gegeven om de uitvoering van deze wet door derden te laten verrichten, maar hiervan wordt uitgezonderd 'de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouders.' Door het nemen van een verleningsbesluit worden rechten van ouders en jeugdige vastgesteld, namelijk de aanspraak op een voorziening op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder. De wetgever heeft de gemeente hierin een regiefunctie toebedeeld.

Na een inhoudelijke beoordeling verleent de rechtbank een machtiging gesloten jeugdhulp nu deze jeugdhulp noodzakelijk is.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2015:1016

Zaaknummer: C/05/278025 / JE RK 15-141

Wetsartikelen: 6.1.8. Jw en 3.2 lid 2 Jw

RECHTSPRAAK

Voorlopige voorzieningen. Vrouw verzoekt op 9 januari 2015 onder andere een bijdrage in het onderhoud van de kinderen met ingang van 15 mei 2013. Man stelt dat dat niet mogelijk is. De rechtbank oordeelt dat voorlopige voorzieningen als hoofdregel gelden per datum beschikking. Zij kunnen in ieder geval niet eerder een aanvang nemen dan vier weken voordat een verzoek tot echtscheiding wordt ingediend, omdat anders de voorlopige voorzieningen vervallen. De rechtbank ziet geen aanleiding om van de hoofdregel (datum beschikking) af te wijken.

Tussen partijen is in geschil op welke datum de onderhoudsbijdrage dient in te gaan. De vrouw verzoekt de onderhoudsbijdrage in te laten gaan per 15 mei 2013. De man is van mening dat de datum van deze beschikking uitgangspunt moet zijn.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat als hoofdregel dient te gelden dat de voorlopige voorziening een aanvang neemt per datum beschikking. Tussen de voorlopige voorziening en de echtscheidingsprocedure bestaat – aldus de wetgever – een nauw onlosmakelijk verband. Dit verband wordt gehandhaafd door het hanteren van strikte termijnen, binnen welke na het ingaan van een voorlopige voorziening daadwerkelijk een echtscheidingsprocedure moet worden opgestart bij gebreke waarvan de voorlopige voorziening vervalt. Deze termijn is in artikel 821 lid 4 Rv bepaald op vier weken. Daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de voorlopige voorzieningen in ieder geval niet eerder een aanvang kunnen nemen dan vier weken voordat een verzoek tot echtscheiding wordt ingediend. De rechtbank ziet in de omstandigheden zoals door de vrouw gesteld geen aanleiding om af te wijken van de hoofdregel, te weten datum beschikking.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2015:890

Zaaknummer: C/o1/288564 / FA RK 15-79

Wetsartikelen: 821 Rv

RECHTSPRAAK

Valt door zoon verkregen woning in of buiten de gemeenschap van goederen krachtens uitsluitingsclausule? De rechtbank oordeelt dat uit de akte van verdeling tussen de moeder en haar zoon slechts blijkt dat bij de toedeling van het aandeel van de moeder in de woning aan de zoon onder kwijtschelding van de lening van de zoon ter hoogte van de waarde van het aandeel, de uitsluitingsclausule slechts zag op de kwijtschelding en niet op het deel van de woning zelf. Woning maakt deel uit van de huwelijksgoederengemeenschap.

Door het overlijden van de vader van de man, is de man gerechtigd tot een vierde gedeelte van de door het overlijden ontbonden huwelijksgoederengemeenschap van zijn ouders. De vader van de man had geen testament opgesteld, zodat er geen uitsluitingsclausule gold voor de verkrijging door de man van dit een vierde gedeelte.

Vervolgens hebben de man en zijn moeder bij notariële akte laten vastleggen dat de woning aan de man werd toegedeeld, dat de man hierdoor werd overbedeeld, dat het bedrag van de overbedeling f 61.479 bedroeg, dat de man hierdoor een schuld aan zijn moeder had, welke schuld werd omgezet in een geldlening, die door zijn moeder werd kwijtgescholden.

De rechtbank kan de man niet volgen in zijn stelling dat drie vierde gedeelte van de woning buiten de tussen partijen te verdelen gemeenschap zou dienen te blijven. In de verdelingsakte is immers slechts een uitsluitingsclausule opgenomen ten aanzien van het door de moeder kwijtgescholden bedrag, doch is niet opgenomen dat de eigendomsverkrijging onder uitsluiting zou plaatsvinden. Partijen zijn in algehele gemeenschap van goederen gehuwd en de man heeft de woning ingebracht in het huwelijk.

Naar objectieve maatstaven kan uit de akte van verdeling niet anders worden geconcludeerd dan dat uitsluitend het bedrag van de geldlening, dat door de moeder van de man is kwijtgescholden, buiten een gemeenschap van goederen zou vallen. De rechtbank zal dan ook de volledige waarde van de woning in de verdeling betrekken.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-01-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:922

Zaaknummer: C/o8/154412 / ES RK 14-840 en C/o8/ 163317 / ES RK 14-3003

Rechters: M.H. van der Lecq

Wetsartikelen: 1:94 BW en 7:175 BW

RECHTSPRAAK

Ouders stuiten het huwelijk van hun dochter. Zij zijn van mening dat de geestvermogens van hun dochter zodanig gestoord zijn dat zij niet in staat is om haar wil te bepalen of de betekenis van de huwelijksverklaring te begrijpen. Zij zijn niet blij met de keuze van de huwelijkspartner van de dochter. De rechtbank oordeelt dat de geestvermogens van de dochter, die een universitaire studie voor tandarts volgt, niet gestoord zijn. Dat de keuze van de huwelijkspartner naar de mening van de ouders niet de juiste is, is niet relevant. Opheffing van de stuiting toegewezen.

De ouders hebben het door hun dochter voorgenomen huwelijk gestuit, omdat zij van mening zijn dat de geestvermogens van hun dochter dusdanig zijn gestoord, dat zij niet in staat is haar wil te bepalen of de betekenis van haar verklaring te begrijpen. De dochter bestrijdt dit en verzoekt de rechtbank de stuiting van het huwelijk op te heffen.

De rechtbank stelt voorop dat een huwelijk kan worden gestuit indien blijkt dat de aanstaande echtgenoten niet de vereisten in zich verenigen om een huwelijk aan te gaan (artikel 1:50 BW). De kern van deze bepaling is, dat een huwelijk alleen gesloten mag worden als beide partijen in vrije wilsovereenstemming hun wil kunnen verklaren en de betekenis van die verklaring begrijpen. Als er sprake is van een zodanige geestelijke stoornis dat een partij niet in staat is zijn wil te bepalen of de betekenis van die verklaring te begrijpen, dan mag een huwelijk niet worden aangegaan (artikel 1:32 BW).

Naar het oordeel van de rechtbank is van een dergelijke stoornis bij de dochter niet gebleken. De dochter, die een universitaire studie tot tandarts volgt en beschikt over een bovengemiddelde intelligentie, heeft gemotiveerd betwist dat zij niet wilsbekwaam zou zijn. De ouders hebben hun stelling, mede gelet op deze gemotiveerde betwisting, volgens de rechtbank onvoldoende nader onderbouwd. De ouders hebben weliswaar een groot aantal argumenten aangevoerd op grond waarvan de aanstaande echtgenoot van hun dochter – in hun ogen – niet de juiste echtgenoot voor hun dochter zou zijn. De rechtbank acht deze

argumenten echter niet relevant voor de beantwoording van de vraag of bij de dochter sprake is van een stoornis van de geestvermogens in de zin van voormeld artikel. Gelet op dit alles concludeert de rechtbank dat niet is gebleken van een wettelijk huwelijksbeletsel in de zin van artikel 1:32 BW. De rechtbank wijst het verzoek van de dochter tot opheffing van de stuiting toe en verklaart de beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-01-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:923

Zaaknummer: C/08/164367 / FA RK 14-2649

Wetsartikelen: 1:50 BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Voor de vaststelling van de behoefte van het kind telt de rechtbank het kindgebonden budget bij het inkomen van de moeder. De rechtbank brengt vervolgens het ontvangen kindgebonden budget volledig in mindering op de behoefte van het kind. In 2015 is er daarom geen behoefte.

De minderjarige is geboren uit de inmiddels beëindigde affectieve relatie van partijen. De vrouw verzoekt de rechtbank om de man te veroordelen tot betaling van kinderalimentatie ten behoeve van de minderjarige. Het verweer van de man is onder meer gericht op de behoefte van de minderjarige. Volgens de man ligt de behoefte van de minderjarige namelijk lager dan de vrouw in haar verzoekschrift tot vaststelling van kinderalimentatie stelt.

De rechtbank overweegt in dat kader als volgt. Omdat partijen nooit hebben samengewoond, moet de behoefte van de minderjarige worden berekend aan de hand van het gemiddelde van de behoefte, berekend op basis van het inkomen van de vrouw en het inkomen van de man.

Partijen zijn in 2012, na de geboorte van de minderjarige, uit elkaar gegaan. De rechtbank gaat daarom voor het bepalen van de behoefte van de minderjarige uit van de tarieven uit de bijlage juli 2012, behorende bij het Rapport Werkgroep Alimentatienormen. Daarop maakt de rechtbank echter één uitzondering. Met ingang van 1 januari 2013 beveelt de Werkgroep Alimentatienormen namelijk aan het kindgebonden budget niet langer te verwerken bij de draagkracht, maar bij de behoefte. Omdat de behoefte voor de toekomst wordt vastgesteld, ziet de rechtbank aanleiding om slechts ten aanzien van het kindgebonden budget aansluiting te zoeken bij de Alimentatienormen van januari 2013. In het kader van de behoefteberekening dient het netto besteedbare inkomen van de vrouw derhalve te worden vermeerderd met het door haar ontvangen kindgebonden budget ten behoeve van de minderjarige. Geïndexeerd naar 2015, begroot de rechtbank de behoefte van de minderjarige op € 118 per maand. Het kindgebonden budget dat de vrouw in 2015 ten behoeve van de minderjarige zal ontvangen, dient daarop echter nog in mindering te worden gebracht. De vrouw ontvangt in 2015 ten behoeve van de minderjarige een kindgebonden budget van € 140 per maand. Uit het vorenstaande concludeert de rechtbank dan ook dat het eigen aandeel van de ouders in de

kosten van de minderjarige in 2015 € 0 bedraagt. Het verzoek van de vrouw om vaststelling van een zijdens de man te betalen bedrag aan kinderalimentatie wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-01-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2015:105

Zaaknummer: C/14/153453 / FA RK 14-680

RECHTSPRAAK

IPR. Internationale kinderontvoering. Moeder ontvoert twee zoons naar Pakistan. Dit land is geen partij bij het Haags Kinderontvoeringsverdrag (HKOV). De rechtbank past regels HKOV naar analogie toe. Gezien het doel van het HKOV is de rechtbank van oordeel dat het HKOV er niet aan in de weg staat dat de Nederlandse rechter kennisneemt van het verzoek tot teruggeleiding. De rechtbank baseert haar bevoegdheid vervolgens op artikel 3 Rv, nu Brussel II-bis, het HKBV '96 en artikel 5 Rv toepassing missen, en de vader/verzoeker zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft, partijen en de kinderen voor de ontvoering hier hun gewone verblijfplaats hadden en allen de Nederlandse nationaliteit hebben. De zaak wordt, gelet hierop, als voldoende met de Nederlandse rechtssfeer verbonden geacht. Na een inhoudelijke beoordeling gelast de rechtbank de teruggeleiding van de kinderen naar Nederland.

De vader heeft een verzoek ingediend tot teruggeleiding naar Nederland van twee zoons die door de moeder naar Pakistan zijn ontvoerd. Zijn verzoek is gebaseerd op het Haags Kinderontvoeringsverdrag 1980 (HKOV). Nederland is partij bij het HKOV. Hoewel Pakistan geen partij is, is volgens artikel 2 van de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (Uitvoeringswet) deze wet tevens van toepassing in de gevallen van internationale ontvoering van kinderen die niet door een verdrag worden beheerst. De rechtbank ziet in artikel 2 en 13 lid 3 Uitvoeringswet aanleiding de regels van het HKOV naar analogie toe te passen.

In het HKOV is niet geregeld welke rechterlijke autoriteit in geval van een rechtstreeks bij de rechter ingediend verzoek tot teruggeleiding bevoegd is daarvan kennis te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat – gelet op de systematiek van het HKOV – moet worden aangenomen dat een op het HKOV gebaseerd verzoek tot teruggeleiding van een kind dat beweerdelijk ongeoorloofd is overgebracht vanuit de verdragsluitende staat waar het zijn gewone verblijfplaats heeft naar een andere verdragsluitende staat, of in die andere staat

wordt vastgehouden, slechts kan worden ingediend bij de rechter van de staat waar het kind zich bevindt (HR 9 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU2834). In dit geval worden de kinderen echter vastgehouden in een niet-verdragsluitende staat (Pakistan). Het is daarom niet mogelijk om in Pakistan op grond van het HKOV een verzoek in te dienen tot teruggeleiding van de kinderen. Evenmin is gebleken dat het Pakistaanse rechtsstelsel voorziet in een met het HKOV vergelijkbare snelle (gerechtelijke) procedure tot teruggeleiding van de kinderen. Onweersproken is gesteld dat de twee zoons vanaf hun geboorte in Nederland woonachtig zijn en dat contact met de vader door de moeder (vrijwel) onmogelijk wordt gemaakt. Voorts uiten de twee zoons een zeer sterke en consistente wens om terug te keren naar Nederland. Het belang van de vader en de zoons bij het op korte termijn verkrijgen van een beslissing op het verzoek tot teruggeleiding is, gelet hierop, gegeven. Nu het HKOV tot doel heeft om een zo snel mogelijk herstel van de aan de overbrenging of vasthouding voorafgaande situatie te bewerkstelligen, en dit doel niet kan worden bereikt door het voeren van een snelle (gerechtelijke) procedure in Pakistan, komt de rechtbank tot het oordeel dat het HKOV er niet aan in de weg staat dat de Nederlandse rechter kennisneemt van het verzoek tot teruggeleiding.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank of het Nederlandse recht – regels van internationaal privaatrecht inbegrepen – aanknopingspunten biedt voor het aannemen van rechtsmacht in deze zaak. De rechtbank is van oordeel dat de bevoegdheid van de Nederlandse rechter om het verzoek tot teruggeleiding te beoordelen niet kan worden gebaseerd op artikel 8, 10 of 20 Brussel II-bis of op artikel 5, 7 of 11 HKBV 1996 (Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996). De beslissing over een verzoek tot teruggeleiding is uitsluitend gericht op het doen terugkeren van de kinderen (bij wege van ordemaatregel) en niet op een maatregel betreffende de inhoudelijke aspecten van de ouderlijke verantwoordelijkheid en valt vanwege het bijzondere karakter hiervan dus buiten het materiële toepassingsgebied van Brussel II-bis en het HKBV 1996. Nu Brussel II-bis en het HKBV 1996 toepassing missen, en er ook overigens geen verdragen of verordeningen zijn die in deze zaak handvatten bieden voor het aannemen van rechtsmacht van de Nederlandse rechter, wordt de rechtsmacht beheerst door de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv). Gelet op het bijzondere karakter van de verzochte uitspraak mist artikel 5 Rv, dat betrekking heeft op ouderlijke verantwoordelijkheid, toepassing. Nu de vader zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft, de laatste gezamenlijke gewone verblijfplaats van partijen met de kinderen in Nederland was en allen de Nederlandse nationaliteit hebben, is de zaak voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden, zodat de Nederlandse rechter op grond van artikel 3 Rv bevoegd is van het verzoek kennis te nemen. De omstandigheid dat de twee zoons ten tijde van de indiening van het verzoek feitelijk in Pakistan verbleven, leidt niet tot een ander oordeel.

De rechtbank gaat voorts over tot een inhoudelijke beoordeling en komt tot het oordeel dat sprake is van een ongeoorloofde overbrenging en dat zich geen weigeringsgrond ex artikel 13 HKOV voordoet. De rechtbank gelast daarom de onmiddellijke terugkeer van de kinderen naar Nederland.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:744

Zaaknummer: 426596 - FA RK 12-6687